

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/87/2024
Identifikačné číslo spisu:	7914204910
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7914204910.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Pozemkové spoločenstvo - združenie bývalých urbáriátnikov Byšta, Byšta, Okružná 23/14, zastúpeného advokátom Mgr. Bc. Petrom Kubákom, Košice, Werferova 1, proti žalovanému Slánske Lesy, s. r. o., Trebišov, Ruskovská 6, IČO: 31 700 900, zastúpenému advokátom JUDr. Jurajom Fúzerom, Trebišov, M. R. Štefánika 1256/22, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 9C/75/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. mája 2023 sp. zn. 5Co/45/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) čiastočným rozsudkom z 15. októbra 2021 č. k. 9C/75/2014 - 581 I. určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k. ú. K., ako parcely registra „C“, evidované na katastrálnej mape: parcela č. XXX/X vo výmere 76.121 m², druh pozemku: lesný pozemok, parcela č. XXX/X vo výmere 238.292 m², druh pozemku: lesný pozemok a parcela č. XXX/X vo výmere 3.293 m², druh pozemku: lesný pozemok, II. o zvyšku nároku o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX k. ú. K., ako parcely registra „C“, evidované na katastrálnej mape: parcela č. XXX/X vo výmere 719 m², druh pozemku: lesný pozemok a parcela č. XXX/X vo výmere 1.915 m², druh pozemku: lesný pozemok, bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím a III. o nároku na náhradu trov konania, ktorým sa konanie končí bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 123, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1 a 2 OZ, § 1 ods. 1 písm. a), § 6 ods. 1 písm. e), § 22 ods. 2, ods. 3 písm. c), § 22a ods. 1 a 2, § 34 bod 6. ZoÚVV, § 16 ods. 2 písm. a) ZoPS, § 137 písm. c), 150 ods. 1, § 151 ods. 1, § 185 ods. 1, § 187 ods. 1, § 191 ods. 1 a § 213 CSP a vecne tým, že z pozemnoknižnej vložky č. X a jej prekladu vyplývalo, že vlastníkom pôvodnej parcely č. XXXX bol žalobca, ktorého členovia spoločne užívali sporné nehnuteľnosti, pričom táto vložka bola účinná od 1. augusta 1929. Ďalej z neho vyplývalo, že pôvodná parcela bola užívaná od 25. septembra 1906 pod č. XXXX a z daného prekladu tiež vyplývalo, že v roku 1959 boli sporné nehnuteľnosti dané

na obhospodarovanie Krajskej správe lesov v Košiciach. Z LV č. XXX vyplývalo, že sporné nehnuteľnosti boli zapísané v prospech žalovaného 28. mája 1999. Súd prvej inštancie z dohody o vydaní nehnuteľnosti a zrušení nájomného vzťahu z 27. marca 1996 zistil, že sporné nehnuteľnosti boli vydané Východoslovenskými lesmi žalobcovi. Súd prvej inštancie konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Košice okolie, sp. zn. 14C/565/1998 súd určil za výlučného vlastníka nehnuteľností SR zastúpenú Lesmi SR, pričom išlo o nehnuteľnosti, ktoré boli zapísané v prospech žalovaného, pričom v danom konaní súd vykonal rozsiahle dokazovanie ohľadom platnosti osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva M. V., ktorá mala previesť nehnuteľnosti na žalovaného ako jej nepeňažný vklad. Okresný súd Košice okolie v danom konaní po rozsiahlom dokazovaní zistil, že M. V. nikdy nebola vlastníčkou nehnuteľností, od ktorých žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo. Z dohody uzavretej medzi žalobcom a obcou Byšta z 26. júna 1992 vyplývalo, že predmetom dohody bolo usporiadanie vzťahov ohľadom záberu LPF na par. č. XXXX k. ú. K. v súvislosti s výstavbou obecného vodovodu. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. apríla 2016, sp. zn. 5Cdo/107/2014 vyplývalo, že dovolanie žalovaného proti rozsudku krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2013, sp. zn. 14Co/352/2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresnom súde Košice okolie, sp. zn. 14C/565/1998, bolo odmietnuté. Z čestných vyhlásení predložených žalobcom vyplývalo, že osoby podpísané pod vyhláseniami deklarovali, že sporné nehnuteľnosti boli už od začiatku 20. storočia užívané spoločne a boli súčasťou urbariátu. Z identifikácie parciel vyplývalo, že pôvodnej parc. č. XXXX bolo novým geometrickým plánom zmenené označenie a to tak, ako uvádza žalobca. K namietanej aktívnej legitimácii žalobcu súd prvej inštancie považoval za potrebné vychádzať z toho, že už z prvých registrových záznamov, konkrétne z pozemnoknižnej vložky č. X a jej prekladu vyplývalo, že dané nehnuteľnosti od roku 1906 boli užívané ako spoločné usadlosti. Dospel k záveru, že žalobca má aktívnu legitimáciu v konaní podľa § 16 ods. 2 písm. a) ZoPZ, ktoré ustanovenie oprávňuje pozemkové spoločenstvo konať na súde za ich členov, pričom potreba vzniku daného ustanovenia reflektovala na vtedajší nedostatok právnej úpravy, kedy pre úspech v spore bolo potrebné, aby žalobu podali všetci spoluvlastníci nehnuteľností, ktorých bolo vtedy veľké množstvo. Uviedol, že uvedené zákonodarcu odstránil predmetným § 16 ods. 2 a teda umožnil spoluvlastníkom, aby za nich konalo spoločenstvo. K tomu súd prvej inštancie poukázal na znenie dôvodovej správy tohto zákona a tiež na rozhodnutia súdov vyšších inštancií predložených žalobcom, v zmysle ktorých: „Je zrejmé (naviac to potvrdzuje aj nová právna úprava), že výbor koná za členov spoločenstva pred súdmi a orgánmi verejnej správy vo veciach podnikania na spoločné nehnuteľnosti alebo na spoločne obhospodarovaných nehnuteľnostiach, ich spoločného užívania a obstarávania spoločných vecí vyplývajúcich z ich vlastníctva alebo ich môže zastupovať vo veciach nadobúdania vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré sa majú stať súčasťou spoločnej nehnuteľnosti.“ „Súd prvej inštancie zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil nedostatkom aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Uviedol, že žalobca sa domáha nariadenia neodkladného opatrenia v prospech tretích, od žalobcu odlišných osôb. Podľa názoru súdu prvej inštancie je nepochybné, že žalobca ako právnická osoba je subjektom odlišným od samotných oprávnených osôb, v prospech ktorých bolo vecné bremeno zriadené, a to napriek tomu, že oprávnené osoby sú zároveň členmi žalobcu ako pozemkového spoločenstva... Uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Poukázal na samotnú dôvodovú správu k zákonu č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách, z ktorej vyplýva, že právnou úpravou za pomoci § 16 ods. 2 dôjde k spriechodneniu súdnej ochrany pre pozemkové spoločenstvá, v zmysle ktorého výbor koná za členov spoločenstva (okrem tých členov, ktorými sú neznámi vlastníci a štát, keďže za týchto koná súd) pred súdmi a inými orgánmi verejnej správy vo veciach podnikania na spoločnej nehnuteľnosti, ich spoločného užívania, obstarávania spoločných vecí vyplývajúcich z ich vlastníctva alebo ich môže zastupovať vo veciach nadobúdania vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré sa majú stať súčasťou spoločnej nehnuteľnosti. Toto ustanovenie možno považovať za prelomové, ktoré explicitne vyjadrilo vecnú legitimáciu v niektorých súdnych konaniach.“ (uznesenie Krajského súdu Prešov vo veci 2Co/109/2017). Súd prvej inštancie dodal, že žalovaný spochybňuje nárok žalobcu z čisto formálnych dôvodov bez toho, aby predložil relevantné dôkazy na podporu svojho vlastníckeho práva, keď z vykonaného dokazovania jasne vyplývalo, že vlastníkom sporných nehnuteľností bol a stále je žalobca.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného

rozsudkom z 18. mája 2023 sp. zn. 5Co/45/2022 I. čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietol, II. odmietol odvolanie proti čiastočnému rozsudku vo výroku III. a III. žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd považoval za opodstatnenú odvoláciu námietku žalovaného, že žalobca sám osebe nemá aktívnu vecnú legitimáciu za súčasného poukazu na to, že žalobcovi nesvedčí ani titul na vlastnícke právo, pretože žalobca iba obhospodaruje a zveľaďuje už existujúci majetok v jeho správe, keď žalobca sa žalobou nedomáhal ako zástupca svojich členov určenia vlastníckeho práva svojich členov, ale svojho výlučného vlastníctva.

2.1. Odvolací súd zopakoval dokazovanie - čítaním listinného dôkazu z č. I. 255 spisu, z ktorého vyplývalo, že Pozemkové spoločenstvo - združenie bývalých urbáriatnikov Byšta bolo v zmysle zák. č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách registrované bývalým Obvodným lesným úradom Michalovce rozhodnutím č. 2010/000105-Ziv z 24. februára 2010. V roku 2013 bol prijatý nový zákon o pozemkových spoločenstvách č. 97/2013 Z. z., podľa ktorého ustanovenia § 31 ods. 5 si Pozemkové spoločenstvo - združenie bývalých urbáriatnikov Byšta splnilo ním uloženú povinnosť (prispôbiť svoje právne pomery do 30. júna 2014 a podať návrh na zápis) predložením novej Zmluvy o pozemkovom spoločenstve, Stanov, zápisnice, zoznamu členov, o čom bolo vydané Potvrdenie z 6. marca 2014.

2.2. Odvolací súd zopakoval dokazovanie - čítaním listinného dôkazu z č. I. 263 Zmluva o založení spoločenstva z 13. decembra 2009, z ktorého vyplývalo, že členmi spoločenstva (Pozemkové spoločenstvo - Združenie bývalých urbáriatnikov Byšta) môžu byť pôvodní vlastníci podielov urbárskej spoločnosti Združenie bývalých urbáriatnikov, dedičia pôvodných vlastníkov a kto kúpou, alebo darovaním nadobudne podiel v spoločnosti; listinného dôkazu z č. I. 279 - Stanovy žalobcu schválené 19. januára 2014, z ktorého vyplývalo, že Pozemkové spoločenstvo Združenie bývalých urbáriatnikov Byšta bolo založené na základe zmluvy o založení dňa 13. decembra 2009 a vzniklo dňom zápisu 23. marca 2010 a je dobrovoľné združenie vlastníkov lesa, pozemkov a iného majetku s právnou subjektivitou, ktorého členom sa môže stať len osoba, ktorá je vlastníkom podielu spoločnej nehnuteľnosti na ktorej hospodári pozemkové spoločenstvo a ktorá svoj vlastnícky vzťah preukáže listom vlastníctva, pričom vlastník prenecháva nehnuteľnosť do správy spoločenstva s cieľom spoločného obhospodarovania a užívania; spoločnou nehnuteľnosťou sa rozumie jedna nehnuteľná vec, ktorá pozostáva z viacerých samostatných pozemkov.

2.3. Odvolací súd zopakoval dokazovanie - čítaním listinného dôkazu z č. I. 12 spisu a jeho prekladu z č. I. 204 spisu, z ktorého vyplývalo, že predmetom prekladu z jazyka maďarského do jazyka slovenského bol List vlastníctva s počtom strán 2. Strana 1 prekladu je nasledujúca: A) List držby, Číslo 2., Táto vložka nabyla účinnosť verejnej knihy dňom 1. augusta 1929, Bista (Byšta), IV. XXX. Por. číslo I., Súpisné číslo XXXX, Spoločný les bývalých urbárnikov. Les na Bábahegy (vrch Baba) Došlo: 25. septembra 1906 pod č. XXXX. Spoločné používanie usadlosti (podľa uhorského práva považované za jeden celok) zavedenej pod poradovým číslom 1. a súpisným číslom č. XXXX upravuje v tomto zmysle vytvorené pravidlo zákona č. XIX. z roku 1989. Katastrálna výmera v jutrách predstavujúcich 1600 siah: jutro 55, siaha 1194; Daň, Katastrálny čistý príjem: K (korún) 55, f (halierov) 74, Poznámka B1 zlúčená s parc. č. XXX. B) List vlastníctva .- text v slovenskom jazyku (Došlo: 14. decembra 1959. Podľa rozhodnutia odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Trebišove z 24. júna 1958 číslo 4463/58-Re, poznamenáva sa obhospodarovanie podľa zákona číslo 2/1958 Zb. z SNR pre: Krajskú správu v Košiciach.

2.4. Odvolací súd zopakoval dokazovanie - čítaním listinného dôkazu z č. I. 14 - Dohoda o vydaní nehnuteľnosti a zrušení nájomného vzťahu zo zákona z 27. marca 1996, z ktorého vyplývalo, že zo zákona došlo k zániku užívacieho práva Východoslovenských lesov š. p. Košice na spoločný urbársky majetok občanov a ich dedičov obce Byšta a na pôvodný majetok - pastvisko v Byšte (podľa čl. 3 tiež vo vzťahu k vložke č. X parc. č. XXXX, k. ú. K.). Dohodu uzatvorili Združenie bývalých urbárov v Byšte, Východoslovenské lesy š. p. Košice a SPF (vo vzťahu k neznámym vlastníkom), keď na žiadosť vlastníkov a ich dedičov pristúpil Východoslovenské lesy š. p. k dohode o odovzdaní majetku a zrušeniu nájomného vzťahu pôvodným vlastníkom a ich dedičom, ktorí budú registrovaní pod názvom Združenie

bývalých urbárov v Byšte (registrácia bude vykonaná v zmysle zákona č. 181/1995 Zb.), ktorý preberá všetky užívacie práva k dotknutým pozemkom a ktoré bude vykonávať hospodárske opatrenia v súlade s predpismi o obhospodarovaní lesov.

2.5. Z takto vykonaného dokazovania odvolací súd ustálil, že žalobca je pozemkové spoločenstvo ako dobrovoľné združenie vlastníkov lesa a pozemkov s právnou subjektivitou, ktoré bolo založené v decembri roku 2009 a ktoré ako právnická osoba vzniklo 23. marca 2010 podľa zák. č. 181/1995 Z. z. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ ide o pozemnoknižnú vložku číslo X. Bista (Byšta) - A) List držby, ktorá nadobudla účinnosť verejnej knihy 1. augusta 1929 a jej preklad, z nej možno ustáliť „iba“ to, že jej predmetom bol spoločný les bývalých urbárikov - les na vrchu Baba so zápisom spoločné užívanie usadlosti podľa uhorského práva považovanej za jeden celok, zavedenej pod por. č. 1 a súp. č. XXXX (upravené v tomto zmysle pravidlo zákona č. XIX. z r. 1898) a nie aj konkrétnu osobu vlastnícu (konkrétne osoby vlastniace) predmetný spoločný les, keď napokon ide o A) List držby, pričom ani z pripojenej časti B) List vlastníctva (druhá strana č. I. 12 spisu) nevyplyva žiadny zápis konkrétnych osôb ako vlastníkov. K Dohode o vydaní nehnuteľnosti a zrušení nájomného vzťahu zo zákona z 27. marca 1996 uviedol, že svedčí o zániku užívacieho práva Východoslovenských lesov š. p. zo zákona o. i. vo vzťahu k vložke č. X parc. č. XXXX, k. ú. K. a o odovzdaní majetku a zrušení nájomného vzťahu pôvodným vlastníkom a ich dedičom, keď užívacie právo k dotknutým pozemkom má prebrať Združenie bývalých urbárov v Byšte, ktoré bude k nim vykonávať hospodárske opatrenia v súlade s predpismi o obhospodarovaní lesov a vzhľadom na dátum vzniku žalobcu (rok 2010) mal za zrejmé, že pozemky, ktoré boli predmetom Dohody, boli vydané subjektu odlišnému od žalobcu. Odvolací súd ďalej podrobne objasnil pojem spoločná nehnuteľnosť na účely zákona č. 97/2013 Z. z. s tým, že pod spoločnou nehnuteľnosťou rozumieť lesy a pasienky nadobudnuté do nedielneho a nezrušiteľného spoluvlastníctva bývalých urbárikov (urbarialistov) za účelom ich spoločného užívania (obhospodarovania), ktorý účel zostal zachovaný aj pre súčasných vlastníkov podielov takejto nehnuteľnosti. Odvolací súd nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca má aktívnu legitímáciu v konaní, a to podľa § 16 ods. 2 písm. a) ZoPS a poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/31/2018, v ktorom najvyšší súd vyslovil záver, že aktívna vecná legitímácia v spore patrí jednotlivým členom pozemkového spoločenstva a nie samotnému pozemkovému spoločenstvu. Otázku aktívnej vecnej legitímácie odvolací súd posúdil i v kontexte historického vývoja a podstaty urbárskych spoločenstiev a poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 348/08, v ktorom ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ je pozemkovým spoločenstvom založeným podľa zák. č. 181/1995 Z. z., v zmysle ktorého ide o pozemkové spoločenstvo obhospodarujúce spoločnú nehnuteľnosť, ktorá je v nedeliteľnom podielovom spoluvlastníctve jednotlivých členov tohto pozemkového spoločenstva. Odvolací súd bol názoru, že žalobca neobhájil svoje skutkové tvrdenia ohľadne existencie svojho tvrdeného vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, keď žiadal určiť predmetnou žalobou pozemky pre seba, pretože si splnil v tomto smere iba povinnosť tvrdenia, nie súčasne aj povinnosť preukázania a konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, aby bol nositeľom hmotnoprávného oprávnenia domáhať sa určenia, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Zároveň konštatoval, že žalobcovi aktívna legitímácia nevyplyva ani z § 16 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. v znení neskorších zmien a predpisov. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti výrokom I. a III. rozsudku odvolacieho súdu (posudzujúc dovolanie podľa obsahu - § 124 ods. 1 CSP) podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Dovolateľ zopakovanie vykonaného dokazovania odvolacím súdom považoval za selektívne a zmätočné a jeho odôvodnenie za nedostatočné a nepresvedčivé. Namietal, že z vykonaného dokazovania je úplne zrejmé, že žalovaný a ani jeho právni predchodcovia nikdy neboli vlastníkami sporných nehnuteľností, absentuje u nich riadny titul nadobudnutia a tieto nehnuteľnosti boli doslova ukradnuté žalobcovi a jeho členom. K argumentácii odvolacieho súdu, že J. dokazovanie prečítaním dokladu - pozemkovoknižnej vložky č. X a jej prekladu, pričom zistil skutkový stav, podľa ktorého jej predmetom bol spoločný les bývalých urbárikov - les na vrchu Baba so zápisom spoločné užívanie usadlosti podľa uhorského práva

považovanej za jeden celok súčasne bez zápisu konkrétneho vlastníka, teda zistil odlišný skutkový stav, ako ho konštatoval súd prvej inštancie, pretože z predmetného dokladu (jeho prekladu) nevyplyva zápis vlastníctva žalobcu mal dovoliť výhrady, lebo odvolací súd síce zistil odlišný stav ako ho zistil súd prvej inštancie, ale len do tej miery, že z neho nevyplyva explicitne vlastníctvo žalobcu, avšak podotkol, že ani vlastníctvo žalovaného a teda v tomto kontexte je možné pripustiť istú nejednoznačnosť v otázke subjektu vlastníka, ale len do tej miery, že tým vlastníkom je alebo Pozemkové spoločenstvo - združenie bývalých urbáriátnikov Byšta alebo jeho členovia, určite nie žalovaný. Výtýkal odvolaciemu súdu, že vykonával dôkazy výlučne jednostranne, spochybňujúc nárok žalobcu a poukázal na závery Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci I. ÚS 457/2016. Namietal, že odvolací súd nevysvetlil ako sa vysporiadal s dôkazom - Dohodou uzatvorenou v zmysle zákona č. 513/1991 Zb. ktorou došlo k odpredaju žalobcom v prospech Obce Byšta v súvislosti s výstavbou obecného vodovodu „časti parcely č. XXXX k. ú. obce K., evidovanej na poz. Knižnej vložke č. X, vlastníkov ktorej je Združenie bývalých urbarov obce Byšta“, ktorá bola evidovaná v katastri nehnuteľností. Vo vzťahu k dôkazu - pozemkovoknižnej vložke č. X uviedol, že odvolací súd daný dôkaz neohodnotil komplexne aj vo vzťahu k ďalším dôkazom nachádzajúcim sa v súdnom spise a to najmä zmienenej dohode s obcou a svedeckou výpoveďou bývalého starostu a neskôr aj predsedu pozemkového spoločenstva ako aj následného postupu orgánov štátnej správy, a to ako pri evidencii tejto dohody v katastri, tak aj pri povoľovaní vodnej stavby obecného vodovodu. Bol názoru, že arbitrárnosť konania odvolacieho súdu spočíva práve v absencii jasných a zrozumiteľných odpovedí na vyššie nastolené skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu a s predmetom súdnej ochrany. Namietal, že záver odvolacieho súdu, že parc. č. XXXX, k. ú. K. bola vydaná subjektu odlišnému od žalobcu, teda že sporné nehnuteľnosti neboli vrátené do užívania žalobcovi je v príkrom rozpore s obsahom Dohody, v ktorej sa uvádza, že účastníkom dohody je Právny útvar: Združenie bývalých urbárov v Byšte, ktorý je zastúpený T. M. M. a tento svedok jasne uviedol, koho považuje za vlastníka sporných nehnuteľností (urbár), a teda aj to, ako bola chápaná predmetná zmluva. Poukázal na článok 5 Dohody s tým, že predmetné nehnuteľnosti boli vrátené do užívania žalobcovi. V tejto súvislosti mal za to, že pokiaľ sa v dohode uvádza spoločný urbársky majetok občanov a ich dedičov, tak uvedené samo osebe nevylučuje vlastníctvo žalobcu k parcele XXXX ako to posúdil odvolací súd, lebo aj v prípade, že by žalobca bol vlastníkom parcely XXXX, jednalo by sa zároveň o spoločný urbársky majetok. Uviedol, že aj v prípade vlastníctva sporných parciel (vzniknutých z parcely č. XXXX) samotným žalobcom, jednalo by sa o urbársky majetok a teda spoločnú nehnuteľnosť, čiže poskytnutím súdnej ochrany žalobcovi sa poskytuje súdna ochrana urbárikom (podielnikom, členom spoločenstva, dedičom, vlastníkom). Výtýkal odvolaciemu súdu, že ak mal za to, že na základe označenej dohody vec bola vydaná subjektu odlišnému od žalobcu, teda zistil odlišný skutkový stav ako ho konštatoval súd prvej inštancie, bolo by žiadúce, aby uviedol aj komu. K dôkazu vo vzťahu ku ktorému odvolací súd opakoval dokazovanie - Zmluva o založení spoločenstva uviedol, že žalobcovi nie je zrejmé čo mal zistiť odvolací súd opätovne vykonaným dokazovaním vo vzťahu k danému dôkazu a ďalej uviedol, že citované ustanovenia nijako nediskvalifikujú vlastníctvo žalobcu, lebo členmi spoločenstva sú naozaj pôvodní vlastníci podielov urbárskej spoločnosti, ich dedičia a kto kúpou darovaním, nadobudne podiel v spoločnosti, pričom tam nie je tam uvedené že členmi spoločenstva sú vlastníci podielov nehnuteľnosti alebo spoločnej nehnuteľnosti. Upriamil pozornosť na skutočnosť, že na zasadnutí zhromaždenia členov pozemkového spoločenstva 28. augusta 2022 bolo prítomnými členmi spoločenstva odhlasované uznesenie o doplnení uvedenej zmluvy (článok VIII bod 7: ... Preto pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností sa od teraz a pre budúcnosť členovia spoločenstva dohodli na tom, že predmetné parcely číslo XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X patria do výlučného vlastníctva Pozemkovému spoločenstvu Združenie bývalých urbáriátnikov Byšta, ako to pripúšťa § 9 ods. 11 zákona číslo 97/2013 Z. z.) s tým, že z uvedeného je zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti považujú členovia pozemkového spoločenstva, a teda vlastníci podielov na spoločnej nehnuteľnosti za spoločné. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu konštatoval, že žalobca namietal porušenie jeho procesných práv, ale dovolanie smeruje na porušenie jeho hmotnoprávných nárokov. Bol názoru, že odvolací súd dal dostatočné odpovede na všetky námietky žalobcu a bol dostatočne objasnený skutkový i právny základ rozhodnutia. Uviedol, že žalobca si zamieňa pojmy užívacieho práva žalobcu s pojmom vlastníckeho

práva žalobcu, resp. členov združenia a práve odvolací súd tieto rozličné pojmy rozlišoval a vo veci správne rozhodol. Súhlasil s odvolacím súdom, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný s tým, že aktívne legitimovaní by boli jedine členovia žalobcu. Zdôraznil, že žalobca sa domáhal určenie vlastníckeho práva pre seba ako právnickú osobu. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol, resp. zamietol

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietá nesprávnosti pri obstarávaní skutkových podkladov a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o

právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a úvah vychádzal, keď dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v prejednávanej spore.

14.1. Odvolací súd sa v odôvodnení dôsledne zaoberal nedostatkom aktívnej legitimácie. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii uviedol, že súd prvej inštancie sa pri posúdení dôvodnosti žaloby na strane jednej správne zaoberal namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu, ku ktorej uviedol, že už z prvých registrových záznamov, konkrétne z pozemnoknižnej vložky č. X a jej prekladu vyplýva, že dané nehnuteľnosti od roku 1906 boli užívané ako spoločné usadlosti, avšak jeho následný právny záver o tom, že niet pochyb o tom, že žalobca má aktívnu legitimáciu v konaní, a to podľa § 16 ods. 2 písm. a) ZoPS, odvolací súd považoval za nesprávny. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/31/2018, v ktorom najvyšší súd vyslovil záver, že aktívna vecná legitimácia v spore patrí jednotlivým členom pozemkového spoločenstva a nie samotnému pozemkovému spoločenstvu. Otázku aktívnej vecnej legitimácie odvolací súd posúdil i v kontexte historického vývoja a podstaty urbárskych spoločenstiev a poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 348/08, v ktorom ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ je pozemkovým spoločenstvom založeným podľa zák. č. 181/1995 Z .z., v zmysle ktorého ide o pozemkové spoločenstvo obhospodarujúce spoločnú nehnuteľnosť, ktorá je v nedeliteľnom podielovom spoluvlastníctve jednotlivých členov tohto pozemkového spoločenstva. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania bol názoru, že žalobca neobhájil svoje skutkové tvrdenia ohľadne existencie svojho tvrdeného vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, keď žiadal určiť predmetnou žalobou pozemky pre seba, pretože si splnil v tomto

smere iba povinnosť tvrdenia, nie súčasne aj povinnosť preukázania a konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že by bol nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia domáhať sa určenia, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Odvolací súd zároveň konštatoval, že žalobcovi aktívna legitímácia nevyplýva ani z § 16 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. v znení neskorších zmien a predpisov. Bližšie dôvodil, že vo veciach uvedených v § 16 ods. 2 zák. č. 97/2013 Z. z. totiž nejde o veci spoločenstva, ale o veci jednotlivých podielnikov, preto sa v prípadnom súdnom konaní má posudzovať aktívna, resp. pasívna vecná legitímácia vo vzťahu k jednotlivým spoluvlastníkom, spoločenstvo je v tomto prípade len ich zástupca. Aktívna, či pasívny vecná legitímácia tu môže teda patriť iba spoluvlastníkom, nie spoločenstvu. Odvolací súd následne konštatoval, že samotný najvyšší súd skonštatoval nesprávnosť dôvodovej správy k ust. § 16 ods. 2 zák. č. 97/2013 Z. z., že pokiaľ dôvodová správa uvádza, že v ods. 2 sa ustanovuje aktívna legitímácia Výboru v konaniach pred súdmi a orgánmi verejnej správy v určených záležitostiach. Vo veciach uvedených v § 16 ods. 2 zák. č. 97/2013 Z. z. totiž nejde o veci spoločenstva, ale o veci jednotlivých podielnikov, preto sa v prípadnom súdnom konaní má posudzovať aktívna, resp. pasívna vecná legitímácia vo vzťahu k jednotlivým spoluvlastníkom, spoločenstvo je v tomto prípade len ich zástupca. Aktívna, či pasívna vecná legitímácia tu môže teda patriť iba spoluvlastníkom, nie spoločenstvu; spoločenstvo je vecne legitimované vo vzťahu k majetkovým podielom, ktoré samo vlastní. Napokon uzavrel, že predmetnú žalobu podal ako žalobca Pozemkové spoločenstvo - združenie bývalých urbáriátnikov Byšta, ktorý sa súčasne domáha určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam pre seba a nie pre svojich jednotlivých členov, čoho si súčasne žalobca je plne vedomý, keď v podstate aj vo vyjadrení k odvolaniu argumentoval tým, že úspech v konaní sa nevyhnutne pozitívne premietne do majetkovej sféry každého člena pozemkového spoločenstva, lebo sa zvýši hodnota ich podielov a členovia sú uzročení so zvoleným spôsobom ochrany práv spoločenstva, že žalobca je právnická osoba s vlastnou subjektivitou, ktorej členmi sú vlastníci podielov spoločnej nehnuteľnosti, teda je zrejmé, že spoločenstvo sa domáha vlastníckeho práva aj v mene svojich členov so sledovaným cieľom ochrániť ich práva. Odvolací súd otázku aktívnej legitímácie žalobcu posúdil inak ako súd prvej inštancie, uzavrel, že podané odvolanie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol.

14.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, na základe akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím dovolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Žalobca ďalej namietal, že dokazovanie nebolo realizované v intenciách zákona. K tomu dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní

(tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

16. Odvolacím súdom urobené skutkové zistenia a z toho vyvodzujúce skutkové závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené a skutkové závery, na ktorých je založené súdne rozhodnutie majú dostatočnú logickú oporu vo vykonaných dôkazoch. Bez potreby hlbšej analýzy možno konštatovať, že išlo o štandardné a nie svojvoľné zisťovanie skutkového stavu odvolacím súdom, že nepozorovať extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami a že v odôvodnení rozhodnutia práve tak dodržal limity na požiadavku nadväznosti medzi skutkovými zisteniami získanými v procese dokazovania a úvahami v procese hodnotenia dôkazov na jednej strane a vyslovenými právnymi závermi na strane druhej.

17. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

18. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, odvolací súd postupoval v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou formálnej pravdy, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov odvolacieho súdu dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeho omylu. Námietky žalobcu v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

19. Dovolací súd úvodom poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

20. Predovšetkým ale prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (príp.) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

21. Pre prípad, že by sa dovolateľ predmetnou argumentáciou eventuálne domáhal odvolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré

uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

22. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva. Dovolací súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.